

melser, der tilsigter at indskærpe det med Benyttelsen af Motorkøretøjer forbundne Ansvar.

Ganske ny er den i Nr. 33 foreslaaede Bestemmelse, hvorefter det i et vist Omfang kan forbydes at benytte det Køretøj, hvormed en Overtrædelse er begaaet.

At Ordet „offentlige“ udgaar i Lovens § 32 skyldes Bestemmelserne i Retsplejeloven.

ad Nr. 32.

Af Hensyn til den stedfundne Prisstigning har man anset det for nødvendigt at forhøje de Beløb, for hvilke der skal være tegnet Ansvarsforsikring for Motorvogne og Motorcykler, til henholdsvis 20 000 og 10 000 Kr.

Bestemmelserne i Forslagets 2det og 3die Stykke indeholdtes tidligere i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 30. December 1918 om Gennemførelse af den ved Lov af 20. Marts 1918 paabudte Ansvarsforsikring, men bør formentlig rettest optages i Loven tilligemed den i 3die Stykke indeholdte Bemyndigelse for Justitsministeriet til at fastsætte de nærmere Regler for Forsikringens Gennemførelse og for Anerkendelse af Ansvarsforsikringselskaber.

Foruden den ved Beløbenes Forhøjelse stedfundne Udvidelse af Forsikringspligtens Omfang er denne udvidet ved en Ændring med Hensyn til de Betingelser, hvorunder en ved Motorkøretøjets Benyttelse tilskadekommen Persons Erstatningskrav skal dækkes af Forsikringen. Ifølge de hidtidige Bestemmelser er denne Ret betinget af, at Erstatningskravet enten kan rettes mod Ejeren personlig eller er erhvervet under saadanne Omstændigheder, at Kravet ifølge Bestemmelsen i Paragrafens foregaaende Stykke hæfter paa selve Køretøjet.

Ved denne Formulering er formentlig saadanne Erstatningskrav undtagne fra den tvungne Ansvarsforsikring, som opstaar mod Personer, der f. Eks. har stjaalet Køretøjet eller paa anden Maade er i uretmæssig Besiddelse af det. Men da dette Resultat er fundet lidet stemmende med Formaalet med den tvungne Ansvarsforsikring, er det foreslaaet at ændre Bestemmelsen saaledes, at Forsikringen dækker ethvert af Motorloven omfattet Erstatningskrav, uanset mod hvem dette rettes. Da det i den tidligere Lovbestemmelse var uklart, om Forsikringen skulde tegnes saaledes, at det paabudte Beløb skulde kunne

udbetales til hver enkelt tilskadekommen Person eller kun saaledes, at Beløbet skulde udbetales een Gang ved hver Ulykke, uanset, hvor mange Personer der led Skade ved denne, har man endvidere ændret Bestemmelsens Affattelse saaledes, at Muligheden for den første Forstaaelse falder bort. Det findes nemlig ikke gør ligt at paalægge Forsikringspligt i det Omfang, denne Forstaaelse rummer.

Ved Bestemmelserne i Forslagets sidste Stykke har man under Hensyn til, at Forsikringspligten er indført af samfundsmæssige Hensyn, imødekommet et fra Forsikringsselskabernes Side udtalt Ønske om, at der for Præmierestancer maa blive tillagt dem Udpantningsret og privilegeret Stilling i Debtors Konkursbo, saaledes som det er sket ved § 20 i Lov af 6. Juli 1916 med Hensyn til den tvungne Ulykkesforsikring, med hvilken Bestemmelse Forslaget er enslydende med den Tilføjelse, at disse Begunstigelser er tillagt den fulde Præmie i Tilfælde, hvor Forsikringen er tegnet for et større Beløb end paabudt.

ad Nr. 34.

De foreslaaede Skattebestemmelser er udarbejdede af Finansministeriet og Ministeriet for offentlige Arbejder. Begge Ministerier har optaget den af Forenede Danske Motorejeres Udvalg fremsatte Tanke om at anvende det ved Motorskatten indkomne Beløb efter en samlet Plan under Ledelse af en Centralmyndighed til Hovedstandsættelse (Ombygning) af Vejnettet, men dog saaledes, at en Del af Beløbet ogsaa tænkes anvendt som Tilskud til Bekostningerne ved Vejenes Vedligeholdelse.

Som det vil ses, er imidlertid selve Skattebestemmelserne væsentligt afvigende fra de af Forenede Danske Motorejere fremsatte Forslag. Til nærmere Begrundelse af det endelige Forslag henvises til følgende Bemærkninger, hvormed Finansministeriet har ledsaget sit Forslag:

„Med Hensyn til Bestemmelserne angaaende Afgiftspligten bemærkes, at der efter de for Tiden gældende Regler ved Siden af den ordinære Afgift efter Loven af 20. Marts 1918 §§ 35 og 36 svares Særafgift efter Lov Nr. 531 af 4. Oktober 1919, jfr. Lov Nr. 707 af 22. December 1920 § 1, 7de Stykke. Af den ordinære Afgift tilfalder 5 pCt. Statskassen, Resten Kommunerne efter de i Lovens § 35 nærmere angivne Fordelingsregler, medens Særafgiften i sin Helhed tilfalder Statskassen, og Udbyttet af de nævnte Afgifter har i de senere Aar indbragt: